

Vesmírní pytláci

Petr Tomšů

Vesmírní pytláci

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

Petr Tomšů

Vesmírní pytláci – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Vesmírní pytláci

Petr Tomšů

KNIHA S POINTOU

Nakladatelská online služba a komunita Pointa mění způsob vydávání knih a zapojuje čtenáře do dění.

Jak to u nás funguje? Autor na Pointu přichází s rukopisem a najde si knižní kolegy od grafika až po korektorku. Práce na knize ale začínají až o něco později. Pro její zrod je zásadní předprodej. S jeho pomocí získává autor od čtenářů menší finanční částky a celkový obnos pak použije na vydání i veškeré náklady, které jsou s ním spojené. A jak už vyplývá z předchozích vět, právě čtenáři jsou pro Pointu a její autory stěžejní.

Čtenář si na Pointě může procházet rozpracované projekty, číst si ukázky, debatovat s autory, a co je nejdůležitější – může knihu podpořit v předprodeji. Bez pomoci čtenářů by u nás knihy nemohly vycházet.

O té, kterou právě držíš v ruce, už je rozhodnuto. Podívej se na Pointě i na další knihy, jejichž osud můžeš ovlivnit.

www.pointa.cz

PODĚKOVÁNÍ

Tato kniha by nevyšla bez těch, kteří mi uvěřili, že se jim bude líbit, a přispěli na její výrobu v předprodeji. Vám děkuji především. Bez vás by můj text zůstal v šuplíku a děti by přišly o skvělé dobrodružství v hlubinách naší galaxie.

Chtěl bych poděkovat skvělé české technologické společnosti HUMUSOFT, firmě s velkým srdcem, díky níž jsem i já začal věřit, že kniha opravdu vyjde.

Poděkování patří také zlínské společnosti INPRA, která vydání Vesmírných pytláků podpořila.

Ještě jednou: DĚKUJI VÁM VŠEM.

kapitola 1

NÁVŠTĚVA Z VESMÍRU

„Stůj, vesmírný piráte, nebo střelím!“ vykřikl Kuba, a než se stačil vesmírný pirát rozhodnout, Kuba vystřelil. V pokoji se zablesklo a pirát dostal zásah přímo do hrudi. Zapotácel se a zůstal nehybně stát.

„Ale to neplatí! Já jsem se nehýbala!“ zlobila se Tereзка, která zrovna představovala vesmírného piráta. Chtěla se na Kubu vrhnout, ale protože dostala zásah z NERVOTRONU X, druhé nejprodávanější hračky sedmadvacátého století, bude muset ještě pár sekund počkat. Kuba mezitím změnil palebné postavení a ukryl se za levitační křeslo u okna. Odtud měl na svou sestřičku skvělý výhled a čekal, až účinky NERVOTRONU X pominou.

„Takhle zbaběle se astropolicajti nechovají!“

Na pusu NERVOTRON X kupodivu neúčinkoval. Tereзка najednou cítila, že se jí vrátila vláda nad jejím tělem. Okamžitě uskočila stranou a zajela pod stůl. V pravý čas, těsně kolem hlavy jí proletěl další paralyzující paprsek.

„S vesmírnými piráty se nevyjednává!“ vzpomněl si Kuba na poučku z dobrodružných knížek a dvakrát vystřelil do místa, kde si myslel, že by mohla Tereзка být. Ta se mezitím tiše plížila k jeho křeslu kolem zdi, aby ji nezahlédl.

Byla už jen metr od křesla, které se vznášelo kousek nad zemí, a Kuba o ní stále nevěděl. Zaměřil se na stůl, kde ji viděl naposledy, a páčil tím směrem pravidelné dávky paprsků ze své hračky. Tereзка si počkala na okamžik, kdy její brácha zrovna vystřelil, a rozběhla se proti němu. Kuba ji zahlédl příliš pozdě. Než se stačil otočit, Terka skočila plnou vahou na levitační křeslo, to se zhouplo, nabralo Kubu i s jeho NERVOTRONEM X a vyhodilo ho ven otevřeným oknem.

Byt, ve kterém Terezka a Kuba s rodiči bydleli, byl ve čtyřistatřicátém patře obrovského bytového domu. To bylo tak vysoko, že kolikrát za rok ani nevěděli, jaké je venku počasí, protože mraky pluly hluboko pod jejich okny a město nebylo vůbec vidět. Mohli sledovat pouze vršky okolních výškových budov rostoucích z mlhy. Tatínek si často dělal legraci a říkal, že kdyby z takového baráku vyskočil, měl by ještě spoustu času si přečíst noviny, než by dopadl na zem.

Kuba vyletěl z okna ne zrovna elegantním stylem. Nohama zavadil o parapet, takže přišel o zbytky své ztracené rovnováhy, a ven prostě vypadl jako pecka z amarounů. Ve vzduchu se pak ještě chvíli točil jako robokachna v čepici a nakonec zůstal viset hlavou dolů.

Vznášel se kousek od okna. Viděl Terezku, jak se mu směje, a zahlédl také displej ovládacího panelu ANTI T.R. – antigravitační trampolíny, bezkonkurenčně nejprodávanější hračky sedmadvacátého století. Šlo o neviditelné silové pole, které rodiče nainstalují zvenku na okno, aby si tam děti mohly krásně a hlavně bezpečně blbnout. Propouštělo dovnitř vzduch, ale nepropouštělo ven děti.

A mělo nastavitelnou umělou gravitaci. Na displeji Kuba viděl velkou zelenou nulu. V nulové gravitaci byl jakýkoliv pohyb velmi složitý. Obrácen hlavou dolů přemýšlel, jak se Terezce pomstít. Hluboko pod sebou viděl rychle plynoucí černé mraky, ve kterých občas zablikalo bílé světlo. Vypadalo to, že město dole zažívá letní bouřku. Vysoko nad ním ale svítilo jasné slunce.

Terezce připadal její bráška bezmocný jako moucha lapená v pavučině a pořád se mu smála. Nevšimla si, že Kuba je už otočený čelem k ní, i když vzhůru nohama. Téměř bez míření vystřelil. Terka dostala zásah a znehybněla. Mírný zpětný náraz poslal Kubu až ke stěně antigravitační trampolíny, od ní se odrazil a doplul zpět k oknu.

„Chachá, vesmírný piráte. Zapomínáš na můj astropolicejní výcvik,“ smál se tentokrát Kuba. Terka byla naštvaná. Byl sice o tři roky mladší,

ale pohybově o hodně šikovnější. Zatímco ona se v ANTI T.R. jen tak plácala, Kuba si tam lítal jako vlaštovka.

„Počkej, až si večer zahrajeme Kyborgu, nezlob se. Nenechám tě ani jednou vyhrát!“ vyhržovala mu Terezka a čekala, až účinky NERVOTRONU X vyprchají.

Když se konečně mohla zase hýbat, vešla do pokoje maminka. Nebo se aspoň snažila vejít, ale přes rozházené hračky nešly dveře ani otevřít.

„Děti, co to tam máte?“ zavolala na ně.

Obě děti se podívaly na zem. Bylo těžké odhadnout, jestli se dveře zasekly o plyšového robota, nebo o plazmový samostříl. Nebo o něco úplně jiného, co nebylo pod tou spoustou hraček vidět.

„Počkej, mami,“ odpověděl Kuba a utíkal k ní. Nohama rozhrnoval hračky, aby uvolnil místo pro dveře. Terezka mu pomohla a za okamžik už stála maminka v pokojíčku.

„To snad nemyslíte vážně, takový nepořádek,“ začala přísně.

„Ale mami, my si s tím hrajeme,“ bránil se Kuba.

„S tímhle vším?“

„Ano, my to všechno potřebujeme,“ přidala se Terka, ale maminka měla jasno.

„Tak uklidit. A honem. Na stole je svačina,“ rozkázala přísně a odešla do kuchyně.

Terka se zamračeně loudala ke stěně, na které byl malý ovládací panel. Našla tlačítko s nápisem *ÚKLID* a naštvane ho zmáčkla. Ozvalo se tiché pípání a všechny hračky se najednou začaly pohybovat. Autíčka se rozjela do garáží pod postelí, plyšáci napochodovali do svého koše, knížky a papíry se vznesly na police a stavebnice se sama rozložila na kostky a ty odletěly do bedny jako hejno kobylek. Bylo uklizeno.

Děti příběhly do kuchyně a radostně to mamince oznámily.

„Tak vidíte, že to šlo. Představte si, že za starých časů musely děti uklízet samy. Bez automatu,“ vysvětlovala maminka.

„Jak jako samy?“ nechápal Kuba.

„Rukama. Každou hračku musely vzít a zanést ji na místo.“

„To jako fakt? To je musely každý večer strašně bolet ruce,“ nevěřila Tereška.

„Jé, tvarohový skáloun,“ zaradoval se Kuba, když uviděl na stole svoje oblíbené jídlo ve tvaru nejznámějšího zvířete z planety Krafrtron. Oba se vrhli na svačinu.

„Kdy se vrátí táta?“ zeptala se Tereška s plnou pusou.

„Měl by tu být každou chvíli,“ odpověděla maminka, která seděla u vedlejšího stolu a ťukala něco do počítače.

„Píšeš další divadlo pro roboty?“ zajímal se Kuba.

„Ano. Z jedné roboplanety mi přišla objednávka na divadelní hru z robotí historie. Tak jsem slíbila, že se o to pokusím,“ odpověděla maminka a studovala přitom podklady v internetové encyklopedii. V duchu si povzdychla. Na poslední hru, kterou dopsala před měsícem, byla obzvláště hrdá. Roboti si tehdy objednali zpracování známého příběhu o vzpouře robotů na Elonu A – první lidské kolonii na Marsu. Pojala ho trochu netradičně, vyprávěla ho totiž z pohledu automatu na kávu na centrálním kosmodromu, ale tušila, že bude mít u robotů úspěch. Bohužel taky tušila, že ani tuto hru v robotím podání zřejmě nikdy neuvidí.

„Já bych někdy chtěla vidět tvoji hru v robotím divadle,“ přála si Tereška, jako by věděla, na co máma myslí.

„To bude složité. Na roboplanety se málokdo dostane. Ale kdo ví, třeba se ti to jednou podaří,“ uzavřela maminka debatu.

Ozval se zvuk otevíraných dveří.

„Táta, táta!“ vykřikl Kuba a hnál se tam. Tereška za ním. Na chodbě se zarazili. Táta tam sice byl, ale ne sám. Uprostřed chodby stál robot a zvědavě se rozhlížel po bytě. Byl o něco vyšší než Kuba a jeho tvůrci si s ním nedali příliš práce. Robotí tělo připomínalo malý soudek natřený šedou barvou s několika senzory na povrchu. Ruce měl o něco delší než

nohy a zakončené čtyřmi jemnými ohebnými prsty. Na hlavě, kde měl být obličej, seděly dvě malé kamerky místo očí a pod nimi problikávala matná diodová světýlka, kterými robot dával najevo svou náladu. Teď zrovna mu růžové tečky diod vykouzlily na tváři nejistý úsměv a zvědavé kamerky se protáčely na všechny strany, aby mu nic neuniklo.

„Jé, tati, co to je?“ divila se Terezka.

„To je Ervin. Kuchyňský robot. Ale zvládá i úklid,“ odpovídal táta, zatímco si svlékal mokrou bundu. Někde dole venku zřejmě opravdu přšelo.

„A můžeme si ho nechat?“ zeptal se Kuba.

„Kdepak. Zkusím ho opravit a pak ho vrátím do firmy,“ vysvětlil dětem táta a dal pusu mámě, která se s ním přišla také přivítat.

„Zase si bereš práci domů?“ usmála se.

Robot Ervin nic neříkal. Stál uprostřed chodby, pomalu otáčel kulatou hlavou kolem dokola a zapisoval si do paměti všechno, co viděl. Potom na svých krátkých nožkách napochodoval do kuchyně. Děti šly zvědavě za ním. V kuchyni se robot zastavil, opět si všechno důkladně prohlédl a poprvé promluvil: „Chtělo by to uhlí.“

„Uhlí?“ podivila se maminka.

„Jaké uhlí?“ smála se Terezka.

„On myslí asi úklid. Má vadnou řečovou jednotku. Plete si slova se stejným počátečním písmenem. Přivezli nám ho včera a nemůžeme přijít na to, kde je chyba,“ vysvětloval táta.

„Zkusili jste ho vypnout a zapnout?“ vzpomněl si Kuba na základní pravidlo všech oprav.

„Stokrát. Resetovali jsme ho do továrního nastavení, přehráli nový firmware, vyměnili paměti a nic.“

„A není ještě v záruce? Že by ho opravil výrobce a ty bys měl doma volno,“ poradila mu máma.

„Záruka skončila před týdnem. To je jak naschvál,“ zamračil se táta.

Robot přešel z kuchyně do obývacího pokoje a postavil se před

televizní stěnu. Zblízka si ji prohlédl a potom téměř slavnostně prohlásil: „Tyto trenýrky potřebují vyleštit.“

Kuba s Terkou se dali do smíchu.

„Já potřebuju taky vyleštit trenky,“ křičel Kuba a Terka začala tatínka znovu prosit, jestli si Ervina nemůžou nechat.

„To opravdu nejde, není náš. Ale nebojte. Než na tu chybu přijdu, bude u nás dost dlouho,“ utěšoval je táta.

Ervin pátravě zkoumal další předměty v obývacím pokoji. Na zemi uviděl autíčko, které se neuklidilo. Vzal ho z podlahy a prohlížel si ho ze všech stran.

„Ervine, víš, co to je?“ zkoušela ho Terežka.

„To je malé akvárium. Uklidím akvárium na jeho mléko,“ oznámil vážně Ervin a odešel s ním do té části bytu, kde neomylně vypočítal, že musí být dětský pokojíček.

„To je plasták, tati?“ zajímal se Kuba dál o robota.

„Kdepak, to je poctivá ocel. Proto se divím, že ho tak odbyli. Doufám, že vařit umí,“ zamyslel se táta a Terežka se toho hned chytila.

„Já chci dneska večeři od Ervina!“

„Já taky! Já taky!“ přidal se Kuba.

Tatínek se podíval na maminku. Ta nic neříkala, jen se trošku usmívala a hledala něco v kuchyňské lince.

„Nakonec, proč ne? Jednou ho vyzkoušet musíme. A stejně dnes budeme potřebovat jednu porci navíc. Přijde k nám na návštěvu Arne,“ opatrně dokončil táta. Maminka se přestala usmívat a něco hledat v kuchyňské lince.

„Hurá, přijede strýc Arne!“ zaradovaly se obě děti a odběhly do pokojíčku.

Maminka si přisedla za tátou ke stolu.

„Myslela jsem, že je někde na Prokyonu,“ začala o strýcovi.

„Hlídka na Prokyonu mu skončila. Volal mi dneska ráno. Navíc tvrdil, že od astromariňáků odchází.“

„Co tak najednou?“ divila se máma. Tato novinka ji opravdu překvapila. Manželův bratr nebyl v jejich rodině oblíbené téma. Právě kvůli divokým historkám plným nevhodných slov, které ze sebe při častých návštěvách chrlil jako automatická pohádková babička. Děti jeho příběhy milovaly a těšily se na ně víc než do 16D kina. Nejspíš proto, že se doopravdy staly. Tedy aspoň některé části z nich se staly. Možná.

„Jestli si zase bude vymýšlet o vesmírných obludách, které žijí v kanálech a požívají astronauty na záchodech,“ začala maminka, ale tatínek ji nenechal domluvit.

„To se ale, pokud vím, skutečně stalo. Na Betelgeuze 5.“

„A pokud já vím, Kuba pak nechtěl týden na velkou. A když už musel, tak jenom s tím svým NERVOTRONEM X a s čelovkou na hlavě.“

„Neboj, bude sranda. Děti ho zbožňují.“

„No právě,“ povzdychla si maminka, ale přece jen se trochu usmála.

Blížil se večer. Ervin lítal po kuchyni a chystal večeři. Děti ho okouzleně sledovaly, protože Ervin jim prozradil, že k jídlu budou ponožky s kladivem a se závorou. Zatím to ovšem vypadalo na palačinky s kakaem a se zmrzlinou. Ozval se zvonek.

„Jdu oholit dveře,“ oznámil Ervin a kymácivým krokem vyrazil. Tatínek vystartoval za ním a za chvíli už znělo z chodby hlasité vítání a smích.

„Kdo přišel?“ zajímaly se děti.

„Nějaký párek s rohlíkem,“ odpověděl Ervin vážně, když se vrátil.

„Děti, hádejte, kdo přišel?“ zeptal se tatínek. Ale děti hádat nemusely, protože za tátou se už ve dveřích objevila známá vysoká postava v zelené vojenské blůze.

„Strýc Arne!“ Terezka s Kubou se na něho hned pověsili.

Strýc se hlasitě zasmál a zvedl oba prcky vysoko do vzduchu, jako by skoro nic nevážili.

„Jé, co to máš na hlavě?“ divil se Kuba, když se přivítali. Byl zvyklý na jeho milimetrový sestřih typický pro vojáky. Arne si neohrabane rukou pročísl tmavé vlasy, na které si ještě ani sám nezvykl, a pokrčil rameny.

„Vždycky jsem je chtěl mít trochu delší. A teď, když už nejsem u astromariňáků, jsem si řekl, že to konečně vyzkouším.“

„Ahoj Arne. Vypadáš jako filmový dobrodruh. Teď už ti určitě žádná neodolá,“ usmála se maminka. Vyšla z kuchyně, aby ho také pozdravila. Strýc ji políbil na obě tváře a nakonec i objal: „Tahle rodina mi pěkně dlouho chyběla!“

„Jak to, že už neděláš u astromariňáků?“ zajímalo Terezku.

„Skončila mi služba a dál jsem ji neprodloužil. Deset let bohatě stačilo,“ vysvětlil Arne.

„To je škoda,“ litoval Kuba.

„Jenom pro vesmírné piráty,“ zasmál se Arne.

„Vypravuj nám o vesmírných pirátech!“ přála si Terezka.

„Nechte ho trochu vydechnout,“ zakročil táta a přešel s Arnem do obývacího pokoje. Strýc se s úlevou zabořil do pohodlného křesla.

„Dáš si pivo, že?“ nečekal táta na odpověď a otevřel bar, kterému vévodil velký lesklý kohoutek.

Strýc Arne uznale zahvízdal: „Pivovod. To nenajdeš nikde jinde ve vesmíru. Jenom u nás v Česku.“

„Ale ta spotřeba,“ povzdychla si maminka, která přinesla na stůl ták s dobrotami.

Táta dočepoval sklenici a podal ji Arnemu: „Napojil jsem se na Západní Plzeň.“

V tu chvíli do obývacího pokoje skočil Kuba. Měl na sobě těžký červený plášť vyrobený z deky, na hlavě přilbu k raketovému skateboardu a v ruce samozřejmě NERVOTRON X.

„Vzdej se, zbabělý piráte, nebo jsi synem smrti,“ vykřikl a zamířil na Arneho. Tomu vyletěly okamžitě ruce vzhůru.

„Prosím, nestřílejte, pane policajte, nebo se strachy pos...“ Arne zachytil varovný pohled své švagrové a dokončil kulhavě: „Nebo se strachy posadím na židli!“

„Máš smůlu, piráte,“ pronesl hlubokým hlasem Kuba a vystřelil. V ten moment se stalo několik věcí. Za prvé se nadechla máma, aby Kubovi vynadala, že na hosty se nestřílí. Za druhé se nadechl táta, aby Kubovi připomněl, jak je zásah NERVOTRONEM X nepříjemný. A za třetí Arne uhnul tak rychle, že to lidským okem nebylo ani postřehnutelné. Paralyzující paprsek neškodně zmizel ve zdi za ním. To vše se událo ve zlomku sekundy. Kuba údivem otevřel pusou.

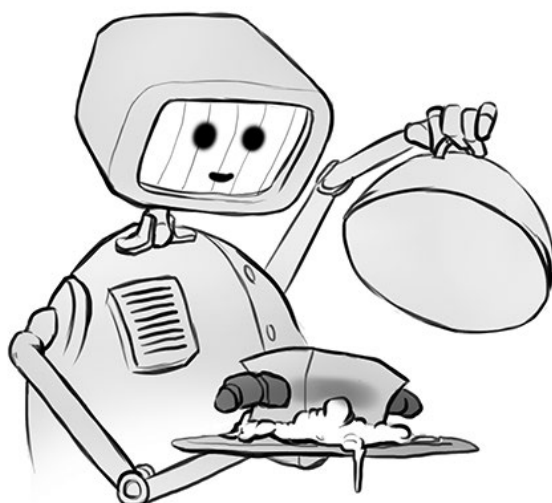
„Jak to, že jsi uhnul? Ty jsi sledoval ten paprsek?“ vydechl užasle.

„Nesledoval jsem paprsek, sledoval jsem tvůj prst na spoušti,“ vysvětlil mu Arne. To už ale zakročila maminka a Kubu poslala i se zbraní pryč.

Do obývacího pokoje vstoupil Ervin: „Vorvaň je na stole.“

„Večeře je na stole,“ přeložil táta.

„Vadná řečová jednotka?“ usmál se Arne. „U nás jsme měli jednoho robota, který měl na starosti údržbu motorů. A ten říkal za každým

slovem čoveče. To bylo nesnesitelné. Čoveče, ten čoveče olej, čoveče, je čoveče úplně čoveče řídký, čoveče.“

„Nebyl to Robotix HQR 477?“ odhadl táta.

„Byl!“ potvrdil Arne.

„Vadná série. Dělali jsme na to nějakou záplatu, ale asi se nedostala ke všem kusům,“ vysvětlil táta.

Vešli s Arnem do kuchyně. Robot Ervin se opravdu snažil. Stál u linky, přes ruku měl přehozenou utěrku, v druhé ruce držel velkou mísu palačinek. Některé byly stočené do trubiček, jiné přeložené na trojúhelníčky, z dalších pak vyrobil lodičky nebo parníky. Mezi palačinkami vykukovaly poctivé kopečky zmrzliny a na tom všem seděla tlustá vrstva kakaa.

Dětem se rozzářily oči. „My si chceme Ervina nechat!“

Ervinovi se také rozzářily zelené diody.

Po večeři se dospěláci přesunuli do obývacího pokoje, aby tam probrali dospělácké věci, a děti musely plnit svoje večerní povinnosti, do kterých se jim dnes ale vůbec nechtělo. Když měly konečně všechno hotové, nepochodovaly do obýváku a začaly po strýcovi loudit dobrodružný příběh z vesmíru. Strýc se podíval na rodiče.

„Tak dobrá,“ svolila maminka. „Jenom doufám, že to nebude nic strašidelného a že potom rychle usnete.“

„Za to ručím,“ řekl napůl vážně Arne a odešel s dětmi do pokojíku. Za chvíli se ještě vrátil se svým vojenským batohem. „Málem bych zapomněl. Cestou domů jsem se zastavil na jedné robotplanetě. Něco pro tebe mám.“

Z jedné boční kapsy batohu vytáhl trochu pokrčený plakát a podal ho mamince.

„Je z tebe slavná autorka,“ usmál se a vrátil se za dětmi.

Maminka si prohlížela plakát. Bylo vidět, že ho Arne strhnul z nějaké zdi. Rohy chyběly a ze zadní strany se drolily zaschlé zbytky lepidla.

Nahoře byl ozdobným písmem vyveden maminčin umělecký pseudonym *EVELYNA KELLETTIOVÁ* a pod ním název její předposlední divadelní hry *ZKROCENÍ ZLÉHO ROBOTA – KOMEDIE PLNÁ ERRORŮ*. Většinu plakátu ale zabíral obrovský robot, kterému sršely jiskry z očí. Po jeho boku stála menší robotka s nalíčeným obličejem a diodovým úsměvem. Následovaly jména herců a informace o tom, kdy a kde se uvedený kus hraje. Nejvíc ji ale potěšila zmínka kousek pod jejím pseudonymem: *Oblíbená autorka populárních her o robotech*.

I mamince se na chvíli rozzářily oči.

Děti s napětím poslouchaly strýcovo vyprávění a ani nedutaly. Ležely na svých postelích, které se vznášely metr nad zemí, a občas s nimi zakormidlovaly kousek blíž k Arnemu, aby jim neuniklo ani jediné slovo. Když Arne dopověděl příběh, ve kterém nakonec planetární šerif udolal vesmírné piráty svým zubním kartáčkem, když jim ho vrazil do pr... průhledných hlav, Terezce to přece jen nedalo.

„To se ale doopravdy nestalo, že ne?“ zeptala se.

Strýc chvíli přemýšlel. Nechtěl Kubu s Terkou zklamat, ale ani jim nechtěl lhát. Děti od jeho poslední návštěvy zase trochu povyrostly a už jim zřejmě nestačily historky plné vesmírných kovbojů, pirátů a hořících škol.

„Nestalo se to, ale mohlo se to stát. Byl jsem jednou na planetě, která měla svého šerifa a svůj salon. Ale je pravda, že piráti mu tam ještě nechodili,“ rozhodl se pro zlatou střední cestu. „Vy byste chtěli slyšet něco, co se doopravdy stalo?“

Děti rozhodně chtěly.

„Jednou nás přepadli u Bellatrixu. Vůbec jsme to nečekali, měla to být pohodová mise. Hlíдали jsme jednu celkem bezvýznamnou planetku. Zrovna jsme zasedli k obědu, když na nás začali z několika obchodních plavidel střílet. Spustili proti nám úplnou smršť. Samozřejmě to nebyla obchodní plavidla, šlo o maskování. Podle počtu kanónů to vypadalo na

slušně vyzbrojené útočné čluny. Strhla se prudká bitva. Naše raketa měla trup rozžhavený do běla a štítům docházela energie na obranu. Nakonec jsme se za cenu obrovských ztrát ubránili, ale bylo to o fous. K tomu obědu jsme se dostali až o celé dva dny později, totálně vyčerpaní. A víte, co na tom bylo úplně nejhorší?“

Děti ani nedutaly.

„Na oběd bylo lečo.“

„Fuj, lečo!“ zakřičel Kuba.

„A teď už spát, nebo se vám o tom bude zdát a spadnete z postelí,“ uzavřel to Arne a zhasl světlo.

„Já bych se chtěla někdy podívat do vesmíru,“ svěřila se mu Terka, když už byl na odchodu.

„Já taky. Ale naši říkají, že je to drahá sranda,“ přidal se Kuba.

„Nebojte. Jednou se tam určitě podíváte. Něco vymyslíme,“ rozloučil se strýc a zavřel za sebou dveře.

Arne potichu vešel do obývacího pokoje. Oba rodiče si četli a čekali na něho. Táta mu dočepoval sklenici piva a maminka donesla chlebičky. Chvilí se bavili o dětech, ale pak řeč přešla na Arneho. Táta s mámou zajímalo, co bude dělat teď.

„Pracuju u jedné vesmírné agentury. Budu hodně cestovat po celé galaxii.“

„Zase něco pro vojáky?“ ptal se táta.

„Ne, naopak. Jde o přírodovědnou agenturu. Má na starosti ochranu ohrožených zvířat, jejich evidenci a tak,“ popisoval Arne.

„Takže budeš létat po planetách a počítat ohrožené křečky? To se mi k tobě vůbec nehodí,“ kroutil hlavou táta.

„Tak o křečky půjde možná taky. Ale vezmi si třeba ohroženého skálouna diamantového. To zvíře má sto metrů na délku. Něco s ním udělat, někam ho přepravit, to je ohromný logistický problém. Jak ho chytit, jak

ho bezpečně dostat na nákladní loď, jak ho krmit. Tam všude se budou hodit moje zkušenosti z armády,“ vysvětloval zapáleně Arne a oba rodiče viděli, že je ze své nové práce opravdu nadšený.

„A kam byste ho chtěli přepravovat? Takový kolos,“ divila se maminka.

„Když bude nejhůř, tak na Darien. Mají tam obrovskou kosmozoo, tam by se dětem líbilo...“

Arne se najednou odmlčel. Něco ho napadlo.

„Mám teď před sebou dva týdny studijního cestování, abych se seznámil s hlavními pobočkami agentury. Myslím, že by nebyl žádný problém vzít Terku a Kubu s sebou. Budou mít přece prázdniny, ne? A já dostanu k dispozici vlastní raketu.“

Poznávací zájezd přes celou galaxii, to je něco, po čem touží skoro každý. Když si maminka představila, jaká úžasná místa mohou děti vidět... Kdo ví, jestli na takovou nabídku ještě někdy v životě natrefí? Tereza chodila do páté třídy a byla celkem samostatná. Kuba ve druhé třídě ještě sem tam potřeboval pomoc, ale zvládnout by to mohli. Navíc s kým by mohli cestovat vesmírem bezpečněji než s bývalým vesmírným astromariňákem?

I táta usilovně přemýšlel. Nemohl přijít na to, jakou loď mohl Arne na svou cestu od agentury vyfasovat. Co se týkalo dětí, tam neměl pochybnosti, klidně můžou letět. Ale ta loď?

„Je to loď třídy Manta. Konkrétně Manta LX300,“ ochotně sdělil Arne.

„Manta LX300? To je létající luxusní vila!“ Tátovi zasvítily oči.

„Manty, které používá agentura, jsou přestavené na mobilní výzkumná střediska. Luxusů si v nich moc neužiješ. Všude jsou nějaké přístroje, detektory, laboratoře a sklady. Ale pohodlné jsou, to zas jo,“ upřesnil Arne.

„Nemá ve standardní výbavě hyperprostorového stopaře?“

„Asi jo. Ta má výbavu jak nevěsta.“

Do pokoje nakoukl Ervin.

„Mám připravit ještě nějaké choroše?“ Chlebičky na stole už docházely.

„Už není potřeba, díky. Můžeš se jít vypnout,“ oznámil mu táta.

„Děkuji. Dobrou nohu,“ popřál všem Ervin a odešel se do komory vypnout.

Máma se podívala na tátu: „Myslíš, že je to dobrý nápad?“

„Přece nám tu nebude blikat celou noc,“ nechápal táta.

„Myslím poslat naše děti do vesmíru.“

„Nic lepšího pro ně udělat nemůžeme,“ odpověděl táta a máma věděla, že má pravdu.

kapitola 2

DO NEKONEČNA A JEŠTĚ DÁL

Aerotaxi si to svištělo ke kosmoletišti nejvyšší povolenou rychlostí v obci – 300 kilometrů za hodinu – a Terežka sledovala okolní krajinu. Lehkým oparem pod nimi prosvítalo budící se město, ale provoz ve všech výškových úrovních byl ještě mírný. Občas se kolem nich mihla aerododávka s čerstvým pečivem a jednou je zblízka monitoroval policejní tryskolet. Naštěstí je nezastavil. Terka vzpomínala, co se za poslední týden u nich doma změnilo. Asi nikdy nezapomene na okamžik, kdy se dozvěděla, že poletí do vesmíru. Bylo to den poté, co k nim na návštěvu přijel strýc Arne. Ráno zaklepal na dveře pokojíku a ještě rozespalým dětem tu novinku oznámil. Terežka si nebyla jistá, jestli se jí to náhodou nezdá, a radostí nevěděla, co má dělat dřív. Jestli obejmout strýce, nebo rodiče, nebo Kubu. Kubu rychle zavrhl, objala strýce a potom utíkala do ložnice za rodiči. Kuba radostí spadl z postele a znovu si natloukl koleno, ale ku podivu ho to vůbec nebolelo.

Následujících sedm dní se stalo nejdelším týdnem v jejich životě. Ve škole už se skoro neučili, a tak si Terka čas krátila sepisováním seznamu věcí, které si musí vzít rozhodně s sebou. Kuba měl namále, protože na vysvědčení dostal dvě sedmičky, ale když slavnostně slíbil, že si je příští rok opraví, mohl se i on začít balit. Jeho seznam byl podstatně kratší: *1x NERVOTRON X, 1x sáček bombónů, 2x papuče (pravá+levá)*. Zbytek věcí doplnila maminka. Ta měla největší strach o to, kdo se dětem bude starat o jídlo a úklid. Děti s ničím takovým nepočítaly a strýc Arne spolehal na palubní počítač, což se mamince ani trochu nelíbilo. Nakonec vše zachránil táta, který přišel na nápad poslat s nimi kuchyňského robota Ervina. Tím byla radost dětí téměř absolutní.

Kuba seděl uprostřed aerotaxi, aby měl nejlepší výhled a nepropásl, až se přiblíží ke kosmoletišti. Chtěl jako první nahlásit, že vidí jejich raketu. A strýce. V souvislosti se strýcem si vzpomněl na jednu příhodu. Tu noc, kdy u nich Arne spal, musel Kuba večer na záchod. Procházel tichým nočním bytem a v ruce svíral NERVOTRON X. Pod jedněmi dveřmi si všiml slabého světla. Byl to pokoj, ve kterém ubytovali strýce. Dveře nebyly dovřené a Kuba neodolal a nakoukl dovnitř. Arne ještě nespal a studoval něco na počítači. Vypadalo to, že si prohlíží pohyblivé fotografie mimozemšťanů. V jednu chvíli se na obrazovce objevila hlava tvora, která Kubu vyděsila. Zamračená tvář neměla pevné obrysy, vlnila se jako sliz a skrz průsvitnou pokožku bylo možné zahlédnout obrysy pulzujícího mozku. Tvář se dívala přímo na něj. Kdyby neměla lidský tvar, klidně by mohlo jít o medúzu nebo něco podobného. Strýc si odkašlal a Kuba raději honem zmizel. Vrátil se do postele, ale svoji zbraň už nepustil z ruky, i když věděl, že to maminka nevidí ráda.

Ranní neočekávaná zpráva vše nedůležité zastínila, a tak si Kuba na noční příhodu vzpomněl až teď v aerotaxi. A opět ne na dlouho. Z šedivé mlhy před ním se najednou vyhoupla navigační věž kosmoletišť a především obří trupy raket, které zde čekaly na odlet. Ve vycházejícím slunci se jejich povrch leskl, jako by byl ze zlata. A Kubovi tak rakety skutečně připadaly. Teď jen najít tu jejich.

Aerotaxi neomylně zamířilo až na konec raketového parku. Tam se propadlo do přízemní mlhy a pak najednou přistálo.

„Co je? Porucha?“ zeptal se udiveně Kuba.

„Kdepak, jsme na místě,“ usmál se táta a otevřel dveře aerotaxíku. Dovnitř vnikl studený vzduch. Všichni vystoupili a postavili se před vůz.

„Vy ji nevidíte?“

Táta ukazoval někam před sebe. První ji spatřila Terežka. Obrovský kus mlhy byl totiž jen o něco málo tmavší než okolí. Jeho tvar přesně odpovídal tomu, co si Terka o kosmické lodi třídy Manta zjistila na internetu, akorát byl

mnohem, mnohem větší, než si představovala. Popošli o kousek blíž a potom už loď rozeznal i Kuba. Údivem otevřel pusu: „Ty vogo! Ta je megaobrovská!“

Rakety třídy Manta dostaly jméno podle svého typického tvaru – připomínaly obrovského, třicet metrů širokého rejnoka. Tělo rakety bylo nejmohutnější uprostřed, kde ukrývalo třípodlažní prostory pro posádku, technické zázemí a náklad. Její trup se pak po krajích svažoval do tenkých protáhlých křídel, spíše tedy ploutví, obsahujících antigravitační motory. Když už Mantu neobjímala mlha, mohli obdivovat její modrostříbrný nátěr, který po nich ve vycházejícím slunci házel modrá prasátka.

Manta se majestátně vznášela dva metry nad zemí a kolem ní se ozývalo tiché hučení antiG generátorů. Rodina opatrně došla až pod raketu. Z trupu se vyklopily schůdky a na nich stál Arne.

„Ahoj, jste přesní jak hodinky,“ přivítal se s nimi. Děti se rozběhly do rakety.

„Počkat, počkat,“ zastavil je Arne. „Tato loď má celkem přísné bezpečnostní požadavky. Napřed vás musím někomu představit.“

Hned za schůdky byla krátká chodbička, kterou z obou stran uzavíraly silné bezpečnostní dveře. Sotva do chodbičky vešli, ty vnější za nimi s kovovým cvaknutím zapadly. Dveře před nimi se ale neotvíraly. Místo toho se ozval příjemný ženský hlas: „Vítám vás na palubě Manty. Kapitáne Arne, můžeš mi představit svůj doprovod?“

„To je počítač?“ odhadla Terežka.

„Ano. To je eMA s malým e. Elektronická část Manty. Palubní počítač. Bez ní bych s tím krámem nepopojel ani o metr. Někdy je ale strašně otravná,“ vysvětlil Arne. To zaujalo tátu.

„Jaká jsi verze, eMO?“ chtěl vědět.

„Neautorizovaný dotaz,“ zazněla odpověď.

„Napřed vás musím představit, jinak se vámi bavit nebude. V tomhle je strašně umíněná,“ povzdychl si Arne. Potom položil ruku na Terežčino rameno a odříkal: „Toto je Terežka. Nový člen posádky.“